

Örümcek Ağı

Şerife DURNA

Akıl almaz bir maharetle gidip aynı hızla geriye dönen, tekrar tekrar aynı hareketi yapabilen pek çok canlıda örneğine rastlayabileceğim bu manzarayı kaçırmak istemiyordum. Sıvacı kuşların çamurdan evlerini yaparken bir köşeden gizlice izleme şansını yakalamış gibi odaklandığım noktada, aslında kuştan çok bir tırtıla benziyordu kadın. Önünde duran bir çuval dut yaprağını bir saatte bitirmesi emredilmiş, aynı hızla gidip gelen tombul bir tırtıl görünse de, ağzında sürekli çamur taşıyan sıvacı kuşun yuva örme gayreti vardı. Yeşilin tonlarındaki orlonların nefti olanı mı neydi beni çeken? Fıstık yeşiline sıra geldiğinde, hâlâ çözemediğim şey nasıl oluyor da her sırada merkeze doğru sıralanan üçgenler bir daireye dönüşüyor olmasıydı. Üstelik hiçbir çevirme, geri dönme, duraksama ya da şaşırma olmadan. Sanki gözünü kapatsa da hiçbir aksama olmayacak gibi şişleri batırıp çıkaracaktı. Öğrenilmiş bu bilgi merkezden parmak uçlarına ulaştığında, parçalar birleşecek, çark gibi dönecek, pencereden akan boz renkli topraklar üzerine dut yaprağı gibi düşecekti.

“Kahve ya da çay içer misiniz?” diyen çocuğun acelece servis arabasını önümden geçirdiği anda kahve içmenin zihinsel gidiş gelişleri hızlandıracağını ve hazzın artırıcı etkisini kollarımdan bileklerime, parmaklarıma yayıldığını duyacağımı hayal ettim. “Burada bir şey var” dedi çay servisi yapan çocuk. “Nasıl bir şey?” derken, sorunun cevabını da, gözümü diktiğim yerden ayırmadan, bu kadar hızlı giden bir trende olabilecekleri düşünme gafletine düşmeden, örümcek ağının büyüyüşünü, pencereden akıp giden kelleşmiş dağlara, tek tük ağaçlara takılışını, kadının mimiksiz, değirmi yüzünde arıyordum. O ise kimsenin sorusuna cevap vermeyecek kadar meşgul, işi bitince kalkıp gidecek kadar hazır vaziyette, üzerindikileri bile çıkarmaya vakti yokmuş gibi mimiksizdi hâlâ. “Çok gürültü var bu vagonda” diyen çocuğa aldırmadan, elime tutuşturduğu kahvenin daha ilk yudumunda, uğultunun ve soluksuz okuyacağımı sandığım kitabın kapağını açmadığımı fark ettim. Bir anda kalabalığın ve her kafadan çıkan sesin içinde ben ve kadın yabancı gibi kalmıştık. Herkesin biriyle konuş-

tuğu bu ortamda gürültünün durdurulamayacağını yetkili dilden bizzat almanın hoşnutsuzluğuyla keyfim kaçmış, şikâyeti kime yapacağımdan çok kimi şikâyet edeceğimi düşününce, vazgeçmiştim. Her bir telefonun diğer ucundakini de göz önüne aldığımda, kalabalığın iki katı kadar insanla boğuşacağımı biliyordum. Göremediğim yüzlerdeki gerginlik ve gevşeme bana dert olacaktı. Patronuyla didişen adamın, işi hallettiğini söylemesinden çok bayilerine ne kadar kazık attığını anlatmasına mâni olmanın, çocuğunun ateşi çıkan annenin, evde kimse olmadığı için ilacı nasıl kullanacağını, hangi çekmecede bulacağını, hemen geleceğini söylemesi yalanının garip bir sırdaşıydım artık. Sevgilisine mahrem olacağından, daha yavaş konuştuğunu söylemesine rağmen arkamdan gelen konuşmanın ayrıntılarını dahi biliyor olmanın suçunu biriyle paylaşmak ister gibi dönüp bakmak ve utandırmak geçti içimden. Şikâyet edemiyordum, mahcup edebilir miydim diye baktım arka çaprazıma. Yarın kavuşacaklarında her şeyin biteceğini ve hiç ayrılmayacaklarını söylerken mahcup olanın ben olduğumu fark ederek, önüne dönmek ve işini bitirmek üzere olan kadınla birlikte bağrışmaların içinde yok olmak istiyordum.

Herkes, bir saat sonrasını nasıl yaşayacağını bir ağızdan bana anlatıyor gibiydi. Çünkü değirmi yüzlü kadın kimseyi dinleyecek hâlde değildi, o da bitirmeyi planladığı işi, oturur oturmaz çantasından çıkardığı örgüye başladığında and içmişti sanki. En arka koltuktan gürültüyü bastırmak isteyen iki emekliden birisi tarlasını satmak için köyüne gittiğinde kimsenin onu tanımadığını üç defa aynı cümleyle diğerine anlattıkça, diğeri kendi derdine bir türlü giremiyor, olur, olur gibi bir şeyler söylüyor, öğrenciler derslerin başlamasından yakınıyor, parasızlıktan dem vuruyorlar, kadınlar her gün aynı şeyi yaptıklarını lüzumsuz bir ciddiyetsizlikle birbirine aktarıyorlar, erkekler atıp tutuyorlar, ama mutlaka birilerinin kendilerini dinliyor olabileceğini hesaplayarak, temkini elden bırakmıyorlardı.

Tren durduğunda, yarım kalmış olan konuşmaların devamını bir dahaki yolculukta tamamlayacakmışım gibi rahatlamıştım. Biraz önceki uğultunun kesildiği anda yarım kalmış gibi gözüken, yoldu... İşine son noktayı koyan değirmi yüzlü kadının ağzının kenarlarındaki memnuniyeti, çantasından çıkardığı telefondaki kızına “Paspası bitirdim” demesiyle kafamdaki sorular da bitivermişti. Aklımda sadece inen yolcuların arasından telefondaki sevgilisine kavuşmanın hayalini kuran ve mahremini benimle paylaşan adamın, onu bekleyen çocuklarına sarılırken, arkada duran genç bir kadının bitişi kalmıştı.